

ANDRA SÖNDAGEN EFTER TRINITATIS

DOMINICA SECUNDA

Text: Rom. 1:18-32 Predikan av Lars Borgström (LFS)

Efter Romarbrevets inledning, då Paulus presenterat sig som apostel, påbörjar han nu, i och med vår episteltext, en lång anklagelseakt där hela mänskligheten till sist förklaras stå som skyldig inför Gud (Rom. 3:20, 23). Hela partiet Rom. 1:18–3:20 avslöjar den ena synden efter den andra. Hela mänskligheten döms, men Paulus delar in människorna i två (eller tre) kategorier som i tur och ordning ställs inför skranket och förklaras skyldiga. De två kategorierna är hedningar (Rom. 1:18–2:16) och judar (Rom. 2:17–3:9).

MÄNNISKANS AVFALL INNEBÄR MÖRKER OCH DÅRSKAP

Paulus börjar från v 18 med att fördöma de grova, yttre synderna. Dessa beror på avfall från Gud, Skaparen. Avfallet består i ”ogudaktighet och orättfärdighet”. Ogudaktighet syftar på synd av direkt religiös, andlig karaktär medan orättfärdighet mer är kopplat till moralisk synd. De två hänger dock nära samman, eftersom andligt avfall leder till moraliskt avfall. Detta samband visar sig tydligt i v 23–32, där homosexualiteten framställs som en följd av ogudaktigheten.

I stället för att dyrka den ende Guden har de ogudaktiga vänt sig till avgudar. Det finns inget försvar för dem. Det finns nämligen en allmän eller naturlig gudskunskap som skapelsen vittnar om (v 20). Alla känner därför till Gud (v 21). Guds makt och härlighet uppenbaras i Hans storslagna verk. Inom parentes kan därför sägas att ateismen inte bara är ogudaktig utan också ointelligent, den strider mot de mest uppenbara fakta. *”Dåarna säger i sitt hjärta: ’Det finns ingen Gud’”* (Ps. 14:1).

Straffet för avfallet från Gud är ytterligare avfall, att *”mörkret sänkte sig över deras oförståndiga hjärtan”* (v 21). Vi kan här tala om en kuslig ”syndens rutschkana” där den ena synden leder vidare till nästa, där man går från ett mörker till ett ännu tätare mörker. I denna förhärdelse tror sig människan vara vis samtidigt som hon går emot de mest uppenbara sanningar: *”De påstod att de var visa, men de blev dårar”* (v 22). Hur sant är inte detta t.ex. angående dagens queer-teoretiker, HBTQ-lobbyister och genuspedagoger (som hävdar att våra kön endast är sociala konstruktioner) som med sina förvridna teorier får forskningsanslag och inflytande över hela utbildningssystemet.

Avfallet från Gud har lett dessa människor in i avgudadyrkan. De började förhålliga bilder av dödliga människor, fåglar och andra djur (v 23). Poängen här är att den odödlige Guden, Skaparen, har detroniserats som Gud och blivit ersatt av någonting annat. Substituten kan växla från tid till tid, från plats till plats. Människor kan upphöjas till Gud såsom de romerska kejsarna eller, i vår tid, den förförre nordkoreanske diktatorn, ”den evige presidenten” Kim II Sung. Djur tillbeds i vissa naturreligioner. Även vi moderna västerlänningar kan ersätta den odödlige Guden med olika slags idoler (avgudar): beundrade människor, organisationer eller ideologier, falska gudsbilder m.m.

STRAFFET FÖR SYND ÄR ATT UTLÄMNAS TILL ATT BEGÅ ÄNNU MER SYND

I v 24 läser vi: *”Därför utlämnade Gud dem så att de följde sina egna begär och bedrev allt slags otukt och förnedrade sina kroppar.”* Återigen ser vi exempel på ”syndens rutschkana”. Straffet för ogudaktigheten är att Gud ”utlämnar” dem åt sig själva och alla sina syndiga begär, så att de går allt längre i orättfärdighet.

Människohjärtat är verkligen ett ormbö, fullt av ”onda tankar, mord, äktenskapsbrott, otukt, stöld, falskt vittnesbörd och hädelser” (Matt:15:19). När Gud skall straffa människan räcker det därför med att Han utlämnar henne åt allt det som redan finns inom henne själv. Han behöver liksom inte tillföra

någoting ytterligare utifrån för att människan skall falla ännu djupare. Det räcker med att Han tar sin uppehållande nåd, som skyddat henne från att falla i djupa, yttre synder, ifrån henne.

Det är en kultur i dödsryckningar Paulus beskriver. På ett skrämmande sätt känner vi igen vårt eget land, ja hela den västerländska civilisationen, i dessa verser. Homosexkulturen har blivit helt accepterad och ve den människa som på något sätt opponerar sig eller ventilerar minsta tveksamhet i förhållande till de sodomitiska yttringarna i skola, lagstiftning, arbets- eller kulturliv. Vår lutherska bekännelse ser homosexkulturen, vilken på 1500-talet var mycket avlägsen, som ett sista tidens tecken på Jesu snara återkomst: ”Vi veta, vilken synd Gud anklagar människorna för före syndafloren och före de fem städernas uppbrännande. [---] Och häri hava vi en förebild till de tider, som skola föregå världens ände” (Augsburgska bekännelsens apologi, SKB, s 262).

I denna dekadens skulle naturligtvis kyrkosamfunden vara ett motvärn, ett salt som förhindrar samhällets förruttelse. Jesu sade ju till sina lärjungar att de skulle vara jordens salt. Tyvärr har de stora kyrkosamfunden anpassat sig till världens omoraliska liv. De är nu endast salt som förlorat sin sälta och ”duger bara till att kastas ut och trampas ned av människor” (Matt. 5:13). Muslimer och andra hedningar som respekterar den naturliga lagen, som är uppenbar för alla förnuftiga människor, ser med förakt på den avfallna kyrkan. Den avfallna kristenheten hör dock inte till den egentliga kyrkan, som är alla på Kristus troende människor. De sanna kristna däremot håller alltid Guds Ord för sant och vill inte ”anpassa sig efter den här världen” (Rom. 12:2).

Även i v 28 talar Paulus om homosexualiteten i starkt negativa ordalag, som ett uttryck för ”ett ovärdigt sinnelag”. Homosexualiteten är en svår synd, och Paulus ställer den i förgrunden då det gäller ogudaktighetens synliga yttringar. Men den är långt ifrån den enda yttringen. Listan görs mycket längre: ondska, girighet, elakhet, avund, mordlust, stridslust, svek, illvilja, skvaller, förtal, hat mot Gud, våld, skrävel, skryt, onda tankar, olydnad mot föräldrar, oförstånd, trolöshet, kärlekslöshet och hjärtlöshet.

I v 32 skriver Paulus: ”Sådant gör de, fastän de mycket väl känner till Guds rättvisa dom, att de som handlar så är värda döden. Ja, de samtycker också till att andra gör det.” Här visar Paulus att alla människor innerst inne vet att det kommer att utkrävas straff för alla deras synder och överträdelser. De vet om att de är värda döden. Alla människor är skapade med ett samvete, d.v.s. de *vet till-sam-mans* med Gud vad som är rätt och fel, gott och ont. Lagen är skriven också i hedningarnas hjärtan (Rom. 2:15). Detta förklarar varför homosexaktivisterna så ivrigt försöker få kyrkosamfunden att acceptera deras livsstil. De nöjer sig inte med samhällets acceptans. Så länge det finns någon röst, i synnerhet från organisationer som säger sig företräda Gud, som fördömer deras syndiga livsstil lyckas de inte helt och fullt med att undertrycka sanningen. De blir påmind om den sanning som de försöker förkväva inom sig och kan därför aldrig finna frid så länge det finns några sanningssägare kvar. Därav deras ihärdiga kamp att trumfa igenom sina krav och ”rättigheter” också i kyrkorna. När de lyckats har de därmed också skapat sig en självtillverkad frid, så länge den nu håller. Liksom allt mänskligt verk förgås den senast då detta förgängliga liv är slut. Världens frid varar aldrig bortom död och grav.

Vi lever i en tid då många människor inte är nöjda med att leva ut sin ”alternativa” livsstil i det privata. De vill också propagera för den och organiserar sig i aktivistgrupper, går i Pride-tåg m.m. Det är uppenbart att de inte endast försöker vinna acceptans för egen del, utan också sprida homosexkulturen till allt vidare grupper. De fortsätter inte bara själva att leva på ett destruktivt sätt, utan, som Paulus skriver, ”de samtycker också till att andra gör det”. Men vi måste här på allvar rikta anklagelselistan också mot oss själva. Hur är det med ”ondska, girighet, elakhet, avund, mordlust, stridslust, svek, illvilja, skvaller, förtal, hat mot Gud, våld, skrävel, skryt, onda tankar, olydnad mot föräldrar, oförstånd, trolöshet, kärlekslöshet och hjärtlöshet”? Finns sådant också i ditt hjärta? Paulus hävdar till sist, efter att gått igenom de olika människogrupperna: ”Här finns ingen skillnad. Alla har syndat och saknar härligheten från Gud” (Rom. 3:22-23).

VÅRT ENDA HOPP ÄR JESUS KRISTUS

Utifrån Paulus summering, att hela mänskligheten står i skuld inför Gud, ser vi att ingen enda kan bli frälst och salig på lagens väg. Men när lagen har fått göra sitt, och dömt oss alla som syndare, uppenbarar Paulus Guds evangelium för oss: ”Men nu har utan lagen en rättfärdighet från Gud blivit uppenbarad, en som lagen och profeterna vittnar om, en rättfärdighet från Gud genom tro på Jesus Kristus, för alla som tror. Ty här finns ingen skillnad. Alla har syndat och saknar härligheten från Gud, och de står som rättfärdiga utan att ha förtjänat det, av Hans nåd, därför att Kristus Jesus har friköpt dem” (Rom. 3:21-24). Amen.